

Megbántódtam

Kata trilógia második rész

Kolumbia, egy ország, melyet nem láthatok

Számomra is meglepő, hogy milyen elementáris erővel tört ki belőlem a fájdalom, megriadva álmomtól, riadtam fel, s rohantam, hogy ömlő könnyeimet, lelkem marcangoló fájdalmát papírra vessem, leírjam, írjam meg, nyomtassam ki, minden változtatás nélkül a „Megbántottál” című leveletem.

Kata! Kata! Nem is tudod, nem is veszed észre, nem is akarod észre venni, hogy mennyire fontos vagy nekem, hogy milyen aggódó szeretettel vagyok irántad, akár Pesten, akár Londonban, akár, mint most, Kolumbiában élsz. Pedig évekkal ezelőtt már eltűnődhetnél volna, hogy miért újítom fel oly aprólékos, igényes munkával a lakásodat, s teremtek számodra olyan körülményeket, ahogy magam sosem fogok élni. Semmi nem számított, munkám minden percéhez szeretetem adott erőt, győzött meg, hogy mindenből a legjobbat adjam neked. Lakásod minden elkészült szeglete szeretetemről vall, annak állít emléket.

Valahogy a szertelen sokszínűségemben erre már nem jutott elég figyelmed, ezt már nem így láttad meg. Valahogy felnőtté válásod folyamán a különválás, a máshol élés közben, a szülőktől való elszakadás a kettőnk közötti szeretetet bontotta meg, a maga rossz irányba történő elfordulásával, elfordulásoddal.

Pedig, de más volt az életünk. Hol van már az írországi feledhetetlen utazás Katája? Aki végig kacarászta mellettem az egész utat, derűsen fogta fel botlásaimat egy jobb kormányos világban, ott ahol nemcsak egy vagy több rémült nő fogta a fejét, mikor vele szembe mentem sávjában, vagy eléhajtottam körforgalomban, hanem a rendőr is csak nevetett, hogy mindenki száz alatt ment, csak én száznegyvennégygel. Ekkora büntetésre neki már nincs joga, mondta, s végig mosolygott, nevetett, miközben még tán a cipőm méretét is felírta. Hol van már az a Kata, aki ott okosan, előre látóan tervezte napi utunkat, beszélt velem, szeretettel, kedves tisztelettel?

Az volt az a Kata, aki valóra váltotta minden reményemet, azzá vált, olyan lett, amiről csendes estéken elalvás előtt elmerengtem, s vártam az álom tündérek suhogó, csilingelő szárny rebbenését, a pihentető álom eljövételét.

Ezek az évek elmúltak. Eliramlott az élet, eliramlott az életem. Ezt leginkább most tapasztaltam meg. Most ez alatt az utazás alatt, s utána, akkor mikor legőszintébben írtam meg neked fájdalmaimat, s tettem még azt is szeretettel, aláírva, egy tábla csokival, szobád ajtaja elé, hogy felébredve, levelem okozta fájdalmat is, enyhítsem, csak neked bajod ne legyen. Aztán az aláírt leveletem, a helyett, hogy eltetted volna, talán még unokák előtt sem vallok vele szégyent, s vallasz te velem, mert minden betűje szeretettel van átítatva még így is, még most is, a helyett szó nélkül, asztalomra visszatetted. Még mindig nem vetted észre fájdalmam, még mindig nem törődöttél gondjaimmal, átléptél rajt, rajtam.

Megértettem a közmondást, hogy kidőlt keresztnek nem köszönnek. Annak már nem kell megadni a tiszteletet. Hát kidőlt kereszt lettem én is, bár életem nem volt soha szent. Vétkeztem. De nem ellened. Néha Anyád ellen. Féltestvéred, Peti, így született. Büszke nem vagyok erre, de szeretem őt is. Mást is. De senkit úgy, mint téged. S most ez a szeretetem is meg lett csúfolva, bántva. Pedig mikor a ház előtt búcsúztunk, ki tudja, mikor látlak újra családi fészünk előtt, ki tudja látlak-e még? Ki tudja...? Én már nem tudom, már semmit nem tudok!

Szóval ott a ház előtt újra mondtam, újra említettem levelem, s így lelkem legfájóbb sérelmeit, sebeit, s te kissé gúnyos nevetéssel dobtad vissza szavaim, adtál érezhetően hangot engedetlenségednek, erősítetted meg bennem, tudatosítottad, hogy hol a helyem veled szemben.

Rosszul tetted. Azt, hogy életed, gondolatod, éned ilyen irányba engedted, s engedted ma is elmenni. Hogy az emberi értékek rossz helyre, rosszul kerülnek lelkedbe.

Hogy a hiba hol van? Neked kellene tudnod, neked több diplomád van, nekem csak egy. Hogy hol romlott el, neked kellene tudnod, te voltál ott. Én nem. Nekem csak tapasztalatom van, de az, egy életnyi. S mögöttem több van belőle, mint előttem. Nekem, veled ellenkezni már nincs erőm, de nem is teszem, nem ezt kell tennem. De azt látom, hogy benned sok dolog megváltozott. Azt látom, hogy a csillogás, a személyed körüli ajnározás, a fények, a tündöklések elvakítottak, megzavartak s azt hiszed már csak ez az élet. Nem. S főleg nem csak ez. Gyertyafény mellett is van élet, az is élet. S talán az ad lehetőséget a csendes gondolkodásra is. Talán annak fénye jobban mutatja meg az értékeket is. Most a nagy fényekben ezeket vétetted el, ezeket nem látod. Vagy már csak más értékeket látsz, számodra már csak azok léteznek.

Húzódj félre, szemedet fordítsd el a Nap, felül, nézz körül és láss! Lásd meg az emberi értékeket mindenkinek felett. Szemem már romlik, már kevesebbet látok, de látok. És azt a keveset tisztán.

S látom, hogy szereteted – ami lassan már csak megtűrést jelent – feltételekhez kötöd. Ha ezt megteszem, ha azt megcsinálok, ha ezzel, azzal, meg amazzal is hencegni tudsz ideérkező ismerősöknek, talán leendő rokonoknak, akkor szeretsz, akkor elfogadsz, akkor talán vállalod, hogy rokonok vagyunk, akkor talán...

Nem! Kata én ebből nem kérek. Én nem veszek barátságot, szeretetet, elismerést ilyen feltételek árán. Ha te másokkal szemben nem engem védsz, nem engem szeretsz, nem az emberi értékeimre, s ezen belül is a hozzád fűződő szeretetemre vagy büszke, akkor bármit is teszek, csinálok meg kézsre, akkor az soha nem lesz elég, akkor mindig újabb és újabb feltételek születnek lelkedben, adsz hangot nekik, vagy ha elhallgatod, leszek megtűrt, s utána nem sokkal már szégyellt, később letagadott ember.

Nem. Egy apa-lánya kapcsolat soha nem szólhat erről. S te ezen az úton indultál el. Én a gyertya pislákoló fénye mellett is látom. Az utat látni kell, hogy hová vezet, nem csak akkor, ha megérkeztél. Te is előre nézed meg, hogy melyik repülőre szállsz fel.

Vagy talán már csak azt. S én már most látom, hová vezet. Imádkozom, hogy adjon lámpást az Úr a kezedben. S ezen az úton, nem állok a hozsannázók közé. Ezen az úton sokan ott vannak körülöttem, látják, hogy szép és okos lány vagy, fiatal, talpraesett, kedves, kívánatos így is, úgy is, talán örökre is. De ez nem minden, ez nem lehet a minden. Hogy ebben a ragyogásban már azt is elfelejtetted, hogy talán ebben nekem is részem van, hogy nekem is köszönheted, másnak is, többi ősidnek is, mert felmenőidre is büszke lehetsz, az észet, a jó képességeket, a... De ha ezeket sorolnom kell, ezeket meg kell neveznem, fel kell hánytorgatnom, akkor már hiba van. Már ezekről beszéltem fenti soraimban. Már ezekről, hogy ezeket elfelejtetted, hogy ezeket a fényekben nem látod, hogy ezek már nem fontosak.

„Emberré válni nehéz, másnak lenni nem érdemes!” mondta Ady. Tudom és tapasztaltam magam is. Sok hibát vétettem, meg is szenvedtem. Neked sem könnyű, de ezen az úton nem vagy egyedül. Erőtlenül, de erős jó szándékkal az én kezem mindig ott van, kinyújtva feléd.

Lelkedben egy úton elindultál, igaz ezen is sokan vannak körülöttem, de rossz irányba haladsz. És soká fogod észrevenni, megérteni, és soká fogsz ezen az úton megállni, elgondolkodni, visszafordulni.

Messze mentél ezen a lelki úton, sokáig tart még visszatérsz, kezem most is kinyújtva tartom, de ne kérd, hogy ebbe az irányba kövessék, mint mutogatható ős, utánad menjek, mögöttem kullogjak. Ne. Én kezemet nem ehhez az úthoz nyújtom. S már most érzem, látom, tudom, hogy erről az útról visszatérsz kevés az idő, januárig...

Csendben várok hát a kereszteződésben, s ha visszajöttél, fogd a kezem, én mutatom merre, de te vezess, mert már neked kell vezetni, menjünk együtt a jó úton a jó irányba. S én boldogan megyek melletted, bár kicsit lemaradva, de akkor is téged biztatlak majd, fuss, rohanj előre, rosszat ne is láss, ezt kívánja néked ott az édes Apád!

Vigyázz! Már öreg vagyok, lassan elfáradok, elszáradok. Ne várakoztass túl soká. Rossz nekem itt állnom, várnom. Az eső veri arcomat, azért oly nedves. Közben lelkem vívódik, sír, hang nem jön ki számon, talán már erőm és bátorságom ehhez elfogyott.

Hát ezekért nem akarok, nem tudok elmenni Kolumbiába. Én oda boldogan, egyenrangú emberként, sőt, lányom apjaként akarok, akartam volna menni. Úgy, hogy szeretsz, tisztelsz, becsülsz, úgy, hogy büszke vagy rám, úgy hogy ott egymásnak örülhessünk, úgy hogy ott büszkék lehessünk egymásra. Másra is, de ne úgy, hogy csak én tereád. Nem, nekem ez az utazás így egy vesszőfutás. S annyi bűnöm még nincs, legalább is, veled szemben nincs!

Hosszú az út, melyen elindultál és nem jó irányba, haladsz. De ne feledd, hogy én várlak a kereszteződésben. S ha majd jössz, s meglátod szerető, síró apád, s ha közben álom nyomná el testemet, simogatva szólj, hogy megjöttél. Ébressz fel engem, ki téged mindenkinél jobban szeret, óv, véd, félt, ölel: Apád, Boros Károly 2007-09-20

